

URZĄD PATENTOWY
w WARSZAWIE
OPIS PATENTOWY

F16g 3/04

Nr 28647.

Kl. 47 d, 9.

Klara Weber ur. Seyd, Düsseldorf.

Łącznik z drutu do pasów.

Patent dodatkowy do patentu nr 26614.

Zgłoszono 21 marca 1938 r.

Udzielono 17 czerwca 1939 r.

Pierwszeństwo: 22 marca 1937 r. (Niemcy).

Najdłuższy czas trwania patentu do 7 maja 1953 r.

Wynalazek niniejszy dotyczy łączników dwuramiennych z drutu, którym nadaje się ostateczną formę przez zagięcie w uprzednio wykonanych pałkach, pazurów skierowanych ukośnie w tył ostrza. Znane łączniki tego rodzaju posiadają tę wadę, że pazury przy wciskaniu w pas wyginają się łatwo w bok jak również w płaszczyźnie łącznika, a poza tym pas przy wgniataniu pazurów łatwo ulega mniejszemu lub większemu uszkodzeniu i zgnieceniu przez ostre krawędzie, tak iż osłabia się trwałość połączenia.

Łączniki o zaostrzonych pazurach według wynalazku nie posiadają tej wady, gdyż materiał pasa przy wgniataniu pazurów nie zostaje rozcięty, lecz tylko rozsunięty. Aby jednak uzyskać szczególnie korzystne osadzenie takich łączników w pasie końce pazurów po przebicciu pasa powinny zawinać się łukowo, aby nie mogły być znowu wyciągnięte, lecz pod działaniem siły pociągowej wywieranej na połączenie jeszcze mocniej wbijały się w pas. Przy wbijaniu pazur musi wyginać się równocześnie z wyginaniem się swego ost-

rza tak, iż pas zostaje przez ramiona łącznika tylko ściśnięty, a nie zmiażdżony lub naderwany. Zawijanie ostrzy przy łączeniu jest znane ale osiąga się tylko za pomocą specjalnie ukształtowanych narzędzi zaciskowych.

Według wynalazku kąt odgięcia pazura od ramienia łącznika powinien być w takim stosunku do promienia krzywizny tego pazura, żeby pazur ten w przybliżeniu łukowo zaginał się wstecz przy wbijaniu. Dzięki temu już przy użyciu narzędzi zaciskowych o płaskich szczękach pazur wygina się niezawodnie w przybliżeniu wzdłuż łuku kołowego, przy czym odnośne ramię łącznika wygina się jednocześnie z pazurem, ściskając pas.

Szczególnie dobre wykonanie polega na tym, że pazury są zastrzone w ostrze, którego długość jest w określonym stosunku do średnicy drutu i które jest zakończone ścięciem o określonej wielkości powierzchni. Poza tym pazury są zagięte pod kątem około $60 - 75^\circ$ względem ramion po łuku koła, którego promień jest również w określonym stosunku do długości pazura. Na ogół długość ostrza pazura wynosi mniej więcej pięciokrotną średnicę drutu, natomiast powierzchnia ścięcia wynosi $\frac{1}{8}$ średnicy drutu, a promień łuku pazura wynosi w przybliżeniu podwójną jego długość. W zależności od wytrzymałości tworzywa pazur stożkowy jest mniej lub więcej wydłużony. Przy zachowaniu wszystkich wymienionych wymiarów prawidłowe zagłębienie się wtlaczanych pazurów jest zapewnione całkowicie. Wtedy również osadzenie haczyka w pasie jest tak trwałe, że można je zastosować zamiast niezbędnej inaczej wulkanizacji.

Na rysunku przedstawiono przykład wykonania przedmiotu wynalazku, przy czym fig. 1 przedstawia widok z góry otwartego łącznika dwuramiennego, a fig.

2 — w przekroju wtloczony w pas łącznik.

Łącznik 1 zawiera nierówne ramiona, których pazury zagięte są ku wewnątrz. Pazury posiadają ostrza 2 w postaci stożka, którego długość 3 jest mniej więcej pięciokrotnie większa od średnicy drutu 1 i który na końcu posiada ścięcie 4, wynoszące około $\frac{1}{8}$ przekroju drutu. Pazury z ostrzami 2 są zagięte pod kątem α , wynoszącym około $60 - 75^\circ$ względem ramion 1 na łuku kołowym, którego promień 5 wynosi mniej więcej podwójną długość 3 ostrza. Kąty α mogą być różne przy ramionach różnej długości. Odległość ostrzy 2 od siebie powinna być tylko nieznacznie większa od grubości pasa.

Dzięki opisanemu wykonaniu i kształtowi pazury te przy wgniataniu łącznika do pasa 6 według fig. 2 nie wychylają się ani w boki ani w płaszczyźnie haczyka, lecz wyginają się stopniowo aż do przeciwej strony pasa 6, gdzie zawijają się ku wewnątrz w krótki haczyk 7. Utworzenie takiego haczyka ułatwia wydłużony kształt pazura 2 i opór ścięcia 4 na końcu ostrza przy wciskaniu pazura w pas, jak również prawidłowe zagięcie łukowe ostrzy 2 oraz ta okoliczność, że koniec pazura po naostrzeniu staje się mniej sprężysty.

Ścięcie 4 może być utworzone przez stępienie końca stożka.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Łącznik do pasów, wygięty z drutu w kształcie litery U o zastrzonych, ukośnie w tył skierowanych pazurach, według patentu nr 26 614, znamieny tym, że kąt zbieżności ostrza (2) pazura jest dobrany w stosunku do promienia krzywizny (5) tego pazura tak, iż ostrze to w przybliżeniu łukowo zagina się wstecz podczas wtlaczania łącznika.

2. Łącznik według zastrz. 1, znamien-

ny tym, że długość ostrza (2) wynosi w przybliżeniu pięciokrotną średnicę drutu, zaś kąt jego odgięcia w stosunku do ramienia łącznika wynosi około 60 — 75°, przy czym wskazane ostrze jest tępo zakończone i wygięte w postaci łuku koła, którego środek krzywizny znajduje się w przybli-

żeniu w odległości, równej podwójnej długości ostrza.

K l a r a W e v e r u r. S e y d.

Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

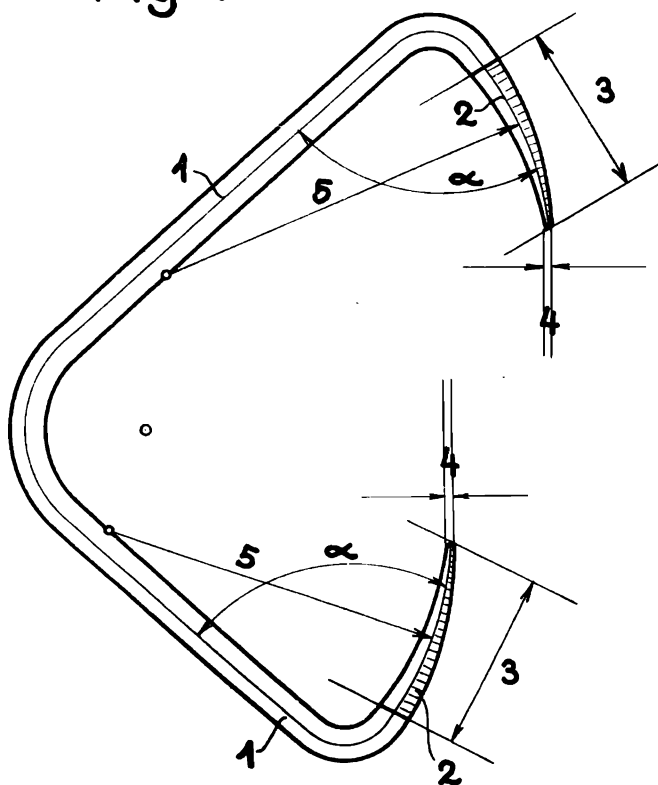

Fig. 2.

